

A csendes elmúlás

A tél nem hirtelen jött ezen az éven, hiszen már november havának végét írtuk. A falevelek is régóta lehulltak az erdőben, de az őzek semmiben nem éreztek hiányt. A kelő búza finom hajtásai kellő tápanyagot biztosítanak a nagy hideg ellenére is. A közelben a földeken hosszan és sokáig zúgtak a gépek. Akkor sokat félt, de anyja rendszeresen vigyázott rá és óvta minden bajtól. Tudta, hogy az emberek veszélyesek, mert az anyja mellett sokat tanult már ebben az évben. Mégis kellemesebben indultak neki ennek a télnek. A hó még nem takarta el a kelést és a betakarítások után is sok tengeri maradt kint a csutkaföldeken, ahova rendszeresen váltott ki anyja után. Élvezte ezt az évszakot is, bár anyja sokat nógatta, hogy sokat és gyorsan egyen. Már teljesen hozzászokott ehhez az évszakhoz. Szerette, hogy mostanában mindig együtt voltak és nem hagyta el, mint annyiszor nyáron.

Emlékezett még a nagy meleg havára, amikor az anyja veszély esetén elfektette a nagy fűben. Nem tudta miért, de ösztönei súgták, hogy csendben és mozdulatlanul kell várnia. Több ilyen esetben szaladt az anyja és nem egyszer hallotta, amint hangos riasztással adta tudtára az erdőnek és a földeknek, hogy vigyázzanak, mert ŐK jöttek ki az erdőbe. Amikor a veszély elmúlt, mindig visszajött hozzá. Nem értette miért, de sok esetben csak a gépekkel jöttek mentek, az erdőt csendét megtörve és több esetben segítettek nekik életben maradni a zord időben. Élelmet, hoztak az erdőbe. Más esetben hangos dörrenéssel járták az erdőt, nem egy hódolót kibuktatva. De a fagyos szelek havában nem bántották őket. Mindig volt egy pár olyan hely ahova, nyugodtan mehettek. Ahol a szálas takarmány mellett az annyira kedvelt sót is megtalálták. Ezekben a hetekben megjelentek a nagyon finom és tápláló kukoricaszemek is az erdő egyes területein.

Az erdő tele volt relytekkel amit, rendszeresen felkeresett az anyjával. A hidegben többször kellett kimenniük a tarlóra, mert azon a helyen rendszeresen találtak csipegetni valót. De ma anya az erdőbe vezette őt. Élvezte az időt, ami bár hidegebb volt, mint tegnap. A téli szőrzete mégis elég meleget adott ahhoz, hogy nyugodtan fekhessen bent a sarj sűrűjében. A nap lemenőben volt, mikor felkelt és követni kezdte anyját az erdőn keresztül. Jól ismerte a helyet, az utóbbi időben gyakran jöttek ki ide. Mint már annyiszor, most is a váltón haladtak, amit megannyi társuk használt az erdőn keresztül haladva. Az anyja figyelmesen lépdelt és csendben fülelve, meg-megállva hallgatózott. Éhes volt, szeretett volna kimenni és mohón enni a tengeri szemeket, de az anyja nem engedte. Folyamatosan figyelt, fülelt, orrát sokszor felemelte. Kereste a ragadozók illatát, de a szél nem segített, semmi veszélyt nem jelzett. Lassan bandukoltak ki a szóróra. A nap vörösen hagyta el az égboltot, tudva, hogy most hamarabb kell álomba szenderednie. Egy-egy ág roppanása kísérte útjukat. Ilyenkor mindig megállt az anyja és figyelt. Ő igyekezett mindent megtanulni, hiszen tudta, egyszer az élete múlhat ezen. Aztán az anyja kiért a kukoricakör szélére és csendben enni kezdett. Végre ehetett. Már kezdett fájni, mert üres hassal a hideg szelek is fagyosabbnak tűntek. Percek teltek el, míg az anyja már nem kapta fel a fejét olyan gyakran. Jelezte, hogy biztonságban vannak és mind a ketten mohón ették a tengerit, hangos ropogtatással. A suta teljesen beleolvadt a szóró szélének színébe, míg ő a szórón lépegetett egyre fentebb és fentebb.

Valami mozdult fent a fán. Magasan volt, ahol az ölyvek is pihenni szoktak és tökéletes csendben mozdult. Árnyékot nem vetett, hiszen a nap sugarai már éppen nem vetődtek rá. Idegen volt az erdőben, magas és csendes, de valahogy mégsem félelmetes. Nyugodtan evett, mikor furcsa hang hasította meg a csendet. Lökést érzett az oldalán amit, halk csattanást kísért. Anyja abban a pillanatban futásnak eredt és pár ugrás után eltűnt a sűrű rejtekében. Ösztönei tudták, hogy mennie kell utána, de nem értette, hogy mi történt. Érezte, hogy lába már nem ugrik olyan fürgén és a lendülete is kezd elfogyni. A sűrűben megállt az anyja és ő igyekezett a közelében maradni. De lába megrogyott, feje lehanyatlott. Tudta, hogy pihenni kell. Nem volt ereje felállni. Pihenni akart, így lecsukta szemét.

Érezte, mennie kell, de ez az út már más lesz. Olyan sokszor látta, amint a természetben a gyengébbnek elmennek, hogy az erősebbek élhessenek. Tudta, most rajta a sor. Csendben fújta ki az utolsó lélegzetét. Anyja ekkor hangos riasztással menekült tova, mert tudta, már nincs értelme tovább várni. Érezte, hogy neki menekülnie kell. Az erősebb megmenekül, a gyengébb elmarad. Ez az erdő törvénye.

A vadász remegve állt fenn a lesen, a fa tetején. Hallotta a becsapódást és tudta, hogy most várnia kell. Lassan múlt el a lába remegése és szedelőzködött, hogy felszerelésével együtt visszatérjen az erdő talajára. Lámpája élesen hasította az erdő sötétjét és kereste, hogy vajon merre válthatott be az őz. Kereste, de nem találta. Meglátta a veszőjét, ami véresen hevert az erdő talaján. Mellette két vércsepp mutatta, hogy az őz merre ugorhatott el.

Kereste, de nem találta. Ekkor beért az erdőbe. Tudta, hogy merre ment az őz, hiszen hallotta csörtetését. Hosszasan bolyongott, de mégsem találta a vadat. Segítséget kért a tárásaitól, akik nemsokára megjöttek. Nem tudta, hogy kinek örül jobban, a népes segítő tábornak vagy a két éves tacsónak. Immár négy vadász és egy kutya orra kereste a csapát az erdőben. Lámpafénynél keresték és találták meg a vércsapát. A kutya ügyesen és gyorsan dolgozott, egyre gyorsabb tempót diktálva a kísérőknek. A vadász gyomrában a görcs oldódni kezdett, amikor látta a jól követhető nyomot és térd magasságában a kenések nyomait a fákon. Úgy 40 métert bujkáltak a sűrűben, amikor a tacsó megtalálta élete első vadját, amit csapán követett. A vadász levette sapkáját és boldogan fogadta el a feléje nyújtott töretet. A kocsihoz érve részletes beszámolót kellett tartania arról, hogy mi és hogyan történt, mert a barátok mindent hallani akartak. Boldogan állt az elejtett vad teste felett, egyik kezében az íjával, a másikban a sapkájával, amin a töret jelezte a sikeres vadászat végét. Csak egy dolgot sajnált, hogy kürtjét nem hozta el, hogy a hallali hangja mellett adja meg a méltó búcsút a vadnak. Csendben fogadta meg, hogy még egyszer ilyen hibát nem követ el.

Késő este hófelhők álltak össze az égen. Hajnalig esett, beborítva minden nyomot. Fehérbe borult az erdő és a vadászok kastély a nagykőrösi erdő közepén. Csendesen múlt el az éjszaka és a hajnal sugarai ismét élettel töltötték meg a téli tájat.

Lukács Tamás